

[Handelsministeren.]

sætter en anden Mindstepris ind i Loven her, vil Kartoffeldyrkerne i de Egne af Landet, hvor der dyrkes Kartoffler til Levering til Kartoffelmelsfabrikkerne, spørge: Hvorfor skal vi have en ringere Pris, hvorfor skal vi ikke ogsaa have Afregning efter 16 pCt. Stivelsesindhold i Stedet for efter 17 pCt.? Og det hjælper lidet at sige til dem, at der kan ikke betales saa meget. Det kender vi af Erfaringen, Kravene er der allerede. Men der kan ikke betales mere i Øjeblikket, fordi det ikke er muligt at faa Kartoffelmelspriserne sat i Vejret og dog beholde Afsætningen af Kartoffelmelet. Man kan ikke med højere Priser opretholde Produktionen, og saa skal de enkelte Fabrikker, der er startet — vi har jo i alt 7 nu —, have deres Produktion nedsat, hvilket fører ud i yderligere Vanskeligheder. Det vil jeg ikke medvirke til, da det vil være urigtigt under nogen Form at gaa ind for Lovbestemmelser, der kan virke forstyrrende.

Det ærede 2det Medlem for Iste Kreds (Hendriksen) sagde, at naar jeg havde sluttet mig til de 10 Ændringsforslag, maatte det vel være, fordi jeg ansaa dem for at være sagligt forsvarlige. Ja, mere eller mindre sagligt forsvarlige. Saaledes er det jo som Regel, naar man forhandler om en Sag, at der er nogle Ændringsforslag, man synes mindre godt om end om andre, og der er visse Ændringsforslag her, som jeg ikke vilde have medvirket til at faa gennemført, hvis jeg havde vidst, at jeg ikke kunde faa Lovforslaget gennemført paa den Maade, som jeg nu mener det bør gennemføres paa — her taler jeg med Henblik paa Ændringsforslag Nr. 15.

Jeg mener f. Eks., at Ændringsforslag Nr. 21 ikke er særlig heldigt, i hvert Fald ikke første Del af det, hvori det staar:

„Der nedsættes et Udvalg paa 5 Medlemmer, hvis Formand beskikkes af Ministeren for Handel og Industri, medens 4 Medlemmer og Suppleanter for disse vælges for 5 Aar af Rigsdagen efter Reglerne i Grundlovens § 45.“

Det er en Bestemmelse, der kan give Anledning til megen Tvivl. 5 Aar er jo et vilkaarligt Aaremaal, der ikke falder sammen med nogen Rigsdagsperiode, hverken en Landstingsperiode eller en Folketingsperiode, og det kunde meget godt gaa saaledes, at de Medlemmer, der var valgt, overhovedet ikke længere havde nogen Forbindelse med Rigsdagen, men alligevel sad i Udvalget. Jeg har ikke ønsket dette Ændringsforslag gennemført, men der er fremsat Ønske derom i Udvalget, og efter Omstændighederne har

jeg saa akkviesceret ved det i Haab om, at naar dette Ændringsforslag blev accepteret af mig, vilde der være større Mulighed end ellers for, at man kunde blive enig om alle Ændringsforslagene. Det er altsaa ikke lykkes.

Det ærede 2det Medlem for Iste Kreds (Hendriksen) sagde, at jeg var gaaet med til, at Kartofflerne til Spritfabrikkerne kunde afregnes efter Majsprisen. Ja, men deri er der ikke noget nyt: Spritfabrikkerne har nu en Overenskomst med Dyrkerne, hvorefter Prisen afregnes i Forhold til Majsprisen, og derfor har jeg ikke villet modsætte mig dette; men jeg maa paa den anden Side sige, at efter min Mening skulde der overhovedet ikke i Loven indføres noget om, hvad Priserne skal være, det skulde man have Bestemmelser om i den Koncession, som gives Spritfabrikkerne, og saa skulde det raadgivende Udvalg i Henhold dertil vaage over, at Kartoffeldyrkerne fik en fair Pris for den Leverance, de havde til Spritfabrikkerne.

Det ærede Medlem har Ret i, at en Udtalelse ikke bliver rigtigere ved at blive gentaget. Det bliver en Paastand heller ikke. Det ærede Medlems Paastand om, at der ikke er givet saglig Begrundelse for Modstanden imod, at Gæren skilles ud, er ikke rigtig, og den bliver ikke rigtigere ved at blive gentaget. Jeg har gjort Rede for, at Gærproduktionen nu finder Sted paa 21½ af Fabrikkerne, kan jeg næsten sige; Gærfabrikationen foregaar sammen med Spritproduktionen, og den Omstændighed, at Gærfabrikationen indtil denne Dag — uagtet der ikke var noget positivt til Hinder for det modsatte — faktisk stadig har fundet Sted sammen med Spritproduktionen, ogsaa regnskabsmæssigt og tilsynsmæssigt, er jo saa stærkt et Vidnesbyrd, som man overhovedet behøver, for, at det vil være vanskeligt at skille denne Produktion ud. Selvfølgelig kan det gøres, det er der ikke noget i Vejen for, men jeg spørger paa ny: Hvad i al Verden skulde saa hele dette Postyr til, om jeg maa kalde det saaledes, hvorfor skulde vi vedtage ekstraordinære Lovbestemmelser, der giver Spritfabrikkerne en Respit til at faa deres Forhold ordnet og giver dem en midlertidig Monopolstilling, naar vi derefter skal ende ude paa den bare Mark? Det hele er jo saa ingen Verdens Nytte til. Man kan ikke begrunde hverken Henvendelsen fra Spritfabrikkerne eller fra det raadgivende Udvalg med, at saa skulde man til at forhandle om en ny Ordning vedrørende Spritfabrikkerne, for det var aldeles ikke nødvendigt. Nej, Henvendelsen skete udelukkende, fordi der var ved at blive